

Про це писали вже.

Та що мені

Чужі слова, чужі пісні?!

А я в анкетах досі лиш писав,

Що ти, мій батьку, безвісти пропав...

Пробач мені, — я так до цього звик,

Що ти пропав, що ти безслідно зник, —

Так, як зникає вранішня роса,

Так, як жіноча пропада краса —

Природно й непомітно для очей,

Так, ніби й зовсім не було ночей,

Так, ніби й зовсім не було тривоги

І радощів, поділених на двох...

Пробач мені, я просто був малим,

Коли це слово принесли в наш дім.

Я теж заплакав.

Але плакав я

Тому, що мати плакала моя.

А потім я звикав, звикав, звикав,

Що ти, мій батьку, безвісти пропав.

Я був і сирота й не сирота,

Я був, як безіменна висота,

Де ти упав поміж високих трав

І в них без сліду, безвісти пропав.

Пробач мені...

Але повір, повір,

Як світло від давно загиблих зір,

Крізь сотні днів буденних і неділь

Дійшов до мене твій смертельний біль.

Це, мабуть, коли впав ти горілиць,

Відбився промінь від твоїх зіниць,

Ввібравши силу і любов твою,

Жагу життя і відданість твою,

Земні турботи й радості земні.

А ти зоставсь лежать.

Пробач мені,

Але відчув я — через стільки літ! —

Що я не просто син твій —

Я твій слід!

Крізь безвісти абстрактну пустоту

Твою останню бачу висоту —

Так, висоту! Інакше ти не міг...

Мій син сьогодні ніжками побіг.

1961

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.